

پیام شش

ادامه دادن با خداوند
از زندگی کلیسایی مسکن به زندگی کلیسایی معبد
برای بناسازی بدن مسیح
به عنوان معبد خدای زنده

مطالعه متون مقدس: متی ۱۲: ۳-۴، ۴۲؛ یوحنا ۱۴: ۲۱، ۲۳؛
رومیان ۸: ۲۸-۲۹؛ مزمیر ۲۷: ۴؛ ۳۶: ۸-۹؛ ۴۳: ۴؛ ۸۴: ۴-۵

۱. خداوند در درون ما مشتاق است که از زندگی کلیسایی مسکن در بیابانِ روان به سوی زندگی کلیسایی معبد با مسیح، همان روح شامل تمام، به عنوان واقعیت سرزمین نیکو در روح ما، ادامه دهد - عبرانیان ۶: ۱؛ آ؛ یوشع ۳: ۱۴-۱۷؛ تثنیه ۸: ۸؛ افسسیان ۲: ۲۱-۲۲؛ کولسیان ۱: ۱۲؛ ۲: ۶-۷.
۲. مسکن و معبد نماد دو جنبه از کلیسا هستند:

آ. اول پادشاهان ۸: ۱-۱۱ نشان می دهد که مسکن با معبد ادغام شده بود؛ مسکن یک پیشرو قابل حمل بود که در بیابان حرکت می کرد، در حالی که معبد تکمیل بنای خدا در نمادشناسی بود.

ب. معبد به عنوان توسعه مسکن دلالت بر تقویت و تثبیت کلیسا دارد، و نو شدن و توسعه اسباب در معبد دلالت بر نو شدن و توسعه تجربه مقدسین از مسیح دارد؛ ابعاد معبد و قدس الاقداس در معبد دو برابر مسکن بود؛ علاوه بر این، به استثنای صندوق، اندازه و تعداد اسباب و اثاثه برای ابراز توسعه یافته او بسیار بزرگ شدند - ۶: ۲، ۲۰؛ ۲ تواریخ ۴: ۱-۸؛ ر.ک. خروج ۲۶: ۳، ۱۶، ۱۸، ۲۲-۲۴، ۳۳.

پ. مسکن نمادی از کلیسای خدا روی زمین، یا کلیسای او در محلات است، در حالی که معبد نشانگر کلیسا به عنوان واقعیت بدن مسیح است؛ کلیساهای محلی روشی نفیس برای آوردن ما به واقعیت بدن به عنوان هدف پر جلال اقتصاد خداست - افسسیان ۱: ۲۲-۲۳؛ ر.ک. مکاشفه ۲۱: ۱۰-۱۱.

ت. خدمتگزاری منحصر به فرد برای شهادت منحصر به فرد خداست، و شهادت منحصر به فرد خدا، واقعیت بدن مسیح، در کلیساهای محلی تحقق می یابد - خروج ۲۵: ۲۲؛ ۳۸: ۲۱؛ مکاشفه ۱: ۲، ۹؛ ر.ک. افسسیان ۴: ۴؛ یوحنا ۱۶: ۱۳.

ث. بدن که در ۱ قرن ۱۲ توصیف شده است، آن شهادت است که یک کلیسای محلی باید داشته باشد؛ این شهادت بدن است. کلیسای محلی امروز باید شهادتی باشد که واقعیت بدن مسیح را ابراز می کند - آ. ۱۴-۱۸، ۲۰.

ج. کلیسا برای شهادت یگانگی وجود دارد؛ وقتی که ما به «کلیسای محلی» اشاره

داریم، تأکید ما بر کلیساست و نه بر «محلّی بودن»؛ حیاتی که کلیساها دارند همین حیات یگانگی است - یوحنا ۱۱:۱۷، ۲۱، ۲۳؛ مکاشفه ۱۰:۱-۱۲.

چ. شهادت واقعیت بدن مسیح، بازیابی نهایی خداست - بازیابی اقتصاد جاودان خدا با مسیح که همه چیز ماست، با یگانگی بدن مسیح، و با تمام اعضای بدن در عمل - ۱ تیموتائوس ۱: ۳-۶؛ ۶: ۳-۵؛ عبرانیان ۱۳: ۹؛ افسسیان ۱: ۱۷؛ ۳: ۲، ۸-۱۱، ۲۱-۱۶؛ ۴: ۱-۶، ۱۶.

۳. انجیل یوحنا، انجیل مسیح به عنوان حیات برای بناسازی کلیسا به عنوان معبد خدای زنده است؛ این کار بناسازی از طریق تجربه و مسرت بردن ما از مسیح مصلوب شده و رستاخیز کرده به عنوان درخت حیات انجام می شود - مکاشفه ۲: ۴-۷؛ ۱ پطرس ۲: ۲۴؛ یوحنا ۱۱: ۲۵؛ ۶: ۵۷، ۶۳؛ ۲ قرنتیان ۶: ۱۶:

آ. اصل حیات، تغییر دادن مرگ به حیات است (یوحنا ۲: ۱-۱۱) و مقصود حیات، بنای کلیسا به عنوان خانه خدا، معبد خدا (آ. ۱۲-۲۲) است. بنابراین، خداوند اعلام کرد: «این قدس [معبد] را خراب کنید که در سه روز آن را برپا خواهم نمود» (آیه ۱۹).

ب. از طریق مرگ او، نابودی بدن فیزیکی او بر روی صلیب، او برای نجات و عادل شمرده شدن ما، تقصیرها و گناهانمان را به دوش کشید، و مرگ او برای شفای بیماری های ما بود - اشعیا ۵۳: ۴-۶؛ رومیان ۳: ۲۳-۲۶؛ ۱ پطرس ۲: ۲۴.

پ. نابودی بدن فیزیکی خداوند همچنین نابودی شیطان بود که قدرت مرگ دارد؛ وقتی که او [خداوند] بر روی صلیب مرد، خلقت کهنه، انسان کهنه، جسم، شیطان، گناه، گناهان و دنیا بر روی صلیب مصلوب شدند. از این رو، در نظر خدا، پس از مصلوب شدن مسیح، کل عالم پاکسازی شده است - عبرانیان ۲: ۱۴؛ رومیان ۶: ۶؛ غلاطیان ۲: ۲۰؛ ۵: ۲۴؛ یوحنا ۱: ۲۹؛ ۳: ۱۴؛ ۶: ۷۰-۷۱؛ ۱۲: ۳۱؛ متی ۱۶: ۲۳؛ ۱ قرنتیان ۱۵: ۳.

ت. نابودی بدن فیزیکی خداوند و برخیزانده شدن او در سه روز همچنین مردن او به عنوان یک دانه گندم و رستاخیزش برای رهایی و توزیع حیات الهی خدا به عنوان آتش الهی خدا به درون ایمانداران بسیار خود بود تا ایمانداران متعدد خود را تبدیل به بازتولید خدا کند - یوحنا ۱۲: ۲۴؛ لوقا ۱۲: ۴۹-۵۱.

ث. از طریق مرگ و رستاخیز مسیح، بدن فیزیکی او افزایش یافته است تا بدن جمعی و اسرارآمیز او باشد، که همان معبد عالمی خدا، کلیسا به عنوان خانه خدای زنده است - ۱ قرنتیان ۳: ۱۶-۱۷؛ ۱ تیموتائوس ۳: ۱۵؛ ۱ پطرس ۲: ۵؛ افسسیان ۲: ۲۱-۲۲.

ج. مسکن-های بسیار، اعضای بسیاری از بدن مسیح هستند که معبد خداست - یوحنا ۱۴: ۲، ۲۳؛ رومیان ۱۲: ۵؛ ۱ قرنتیان ۳: ۱۶-۱۷.

چ. به عنوان دانه‌های فراوانی که توسط مرگ رها کننده حیات مسیح تولید شده و مسکن-های فراوان بدن اسرارآمیز مسیح که توسط رستاخیز توزیع کننده حیات مسیح تولید شده اند، ما باید کسانی باشیم که در زیستن یک زندگی مصلوب برای اظهار حیات رستاخیز با قدرت آن گنجینه در ظروف خاکی ما، بی نهایت عاشق او هستیم - یوحنا ۱۴: ۲۱، ۲۳؛ رومیان ۸: ۲۸-۲۹؛ ۲ قرنتیان ۴: ۷-۱۸؛ ۱۲: ۷-۹.

۴. داوود و سلیمان نماد مسیح در دو جنبه برای بنای خدا هستند:

آ. داوود نمادی از مسیح از جسم پوشیدن او با زندگی خدا-انسان و رنج های او تا به مرگ است (از آخور تا صلیب) - متی ۱۲: ۳-۴؛ ۲۲: ۴۱-۴۶.

ب. سلیمان نمادی از مسیح در رستاخیزش در جلال به عنوان روح حیات بخش است (از جمله تخت-نشینی و دومین آمدن او برای حکومت بر پادشاهی او بر روی زمین) که کلام حکیمانه خدا را برای بنا سازی کلیسا به عنوان معبد خدا، می گوید - ۱۲: ۴۲؛ ۲ تواریخ ۱: ۱۰؛ ۱ قرنتیان ۱: ۲۴، ۳۰؛ ۱۲: ۸.

پ. خدا «شهادت داد که "داوود بن یسی را مرغوب دل خود یافته ام که به تمامی اراده من عمل خواهد کرد"» (اعمال ۱۳: ۲۲)؛ داوود «به اراده خدا مردمان عصر خویش را خدمت کرد» (آ. ۳۶)؛ او انسانی بر طبق قلب خدا بود (۱ سموئیل ۱۳: ۱۴) زیرا همانطور که سلیمان شهادت داد: «و در دل پدرم داوود بود که خانه ای برای اسم یهوه خدای اسرائیل بنا نماید» (۱ پادشاهان ۸: ۱۷-۲۰؛ ر.ک. افسسیان ۱: ۵، ۹؛ ۱ قرنتیان ۱۲: ۱۲-۲۷ - مراجعه شود به زیر نویس ۲ از آ. ۱۳).
ت. داوود از جوانی رنج می کشید، با این حال از طریق رنج خود، او مصالح را آماده کرده، زمین مناسب را برای بنای معبد کسب کرد، و سلیمان سازنده و همه مددکاران را آماده نمود - ۱ تواریخ ۲۱: ۱۸-۳۰؛ ۲ تواریخ ۳: ۱؛ ۱ تواریخ ۲۸: ۱۱-۹، ۲۱-۲۰.

ث. آماده کردن مصالح فراوان توسط داوود برای بنا سازی معبد خدا، نمادی از تدارک مسیح با غنای کاوش ناپذیرش برای بنای کلیسای خداست - ۱۸: ۷-۱۱؛ ۲۲: ۵-۲، ۱۶-۱۴؛ ۲۸: ۲؛ ۲۹: ۲-۹؛ ر.ک. افسسیان ۳: ۸-۱۰.

ج. آماده-سازی توسط داوود در مصیبت او (۱ تواریخ ۲۲: ۱، ۱۴)، در آزمون-های او، و در پیروزی جنگ های او نمادی از تدارک غنی مسیح برای بنای کلیسای خدا در آزمون-های او و در پیروزی او در حیات مبارزه کننده او بر علیه شیطان با قدرت تاریکی-اش است (متی ۴: ۴، ۷، ۱۰).

چ. الگوی معبد که به داوود داده شد، «نمونه هر آنچه را که از روح به او داده شده بود» (۱ تواریخ ۲۸: ۱۲) بود؛ «(و داوود گفت): خداوند این همه را یعنی تمامی کارهای این نمونه را از نوشته دست خود که بر من بود به من فهمانید» (آ. ۱۹؛ ر.ک. ۲ قرنتیان ۳: ۳). معبدی که سلیمان بنا کرد بر طبق این الگو بود (۱ تواریخ

(۱۱:۲۸).

ح. ترتیب منظم خدمات اسرائیل به خدا توسط داوود، مربوط به معبد خدا (۶: ۳۱-۴۸: فصل-های ۲۳-۲۶)، نمادی از ترتیب منظم خدمات کلیسا در عهد جدید توسط روح است (۱ قرن‌تیا ۱۲: ۴-۲۷) و نشان می‌دهد که مسیح به عنوان سر بدن، در بدن خود برای همه اعضایش نظم و ترتیب قرار داده است (آ. ۱۸: ۱۴: ۴۰).

خ. طرح کلی کلیسا، روح رستاخیز است - آن روح شامل تمام، حیات بخش، مرکب و ساکن در درون؛ وقتی که ما در روح رستاخیز در روح خود زندگی می‌کنیم، واقعیت بنای معبد توسط سلیمان، بر طبق طرح داوود (با تمام ترکیبات زیستن، مرگ و رستاخیز خدا-انسان مسیح) در درون ما تحقق می‌یابد - یوحنا ۲: ۱۹؛ فیلیپیان ۱: ۱۹؛ افسسیان ۱: ۱۷؛ ۲: ۲۲؛ ۳: ۵، ۱۶؛ ۴: ۲۳؛ ۵: ۱۸؛ ۶: ۱۸.

د. نام سلیمان به معنای «صلح» است، به این معنی که کلیسا توسط مسیح به عنوان «انسانی آرام» در صلح و آرامش، بدون هیچ سر و صدایی بنا می‌شود - ۱ تواریخ ۲۲: ۹؛ اعمال ۹: ۳۱؛ افسسیان ۴: ۲۹-۳۲:

۱. هر قطعه سنگی که برای بنای معبد استفاده می‌شد، در اصل، قبلاً در کوه‌ها تراشیده شده و به آن رسیدگی می‌شد؛ از این رو، صدای چکش، تبر و ابزار آهنی شنیده نشده، و معبد به آرامی ساخته می‌شد - ۱ پادشاهان ۵: ۱۸-۱۵؛ ۶: ۷.

۲. اگر برادری که توسط خداوند به او رسیدگی نشده باشد (کسی که بی وقفه صحبت می‌کند، کسی که شنونده خوبی نیست، و در نتیجه ذهنی نو-نشده دارد)، ارشد شود، کلیسا پر از صدای چکش، تبر و ابزار آهنی خواهد شد. بعضی از «سر و صدا» می‌تواند مقدسین بخصوصی باشد که با دعا، برای باطل کردن دعای دیگری، با یکدیگر می‌جنگند - اشعیا ۵۰: ۴-۵؛ افسسیان ۴: ۲۳.

۳. در کلیسا، اگر انتقاد، قضاوت، مشاجره و مخالفت دیگران را بشنویم، باید کنار کشیده و به قدس الاقدس برویم، یعنی به درون روحمان عقب نشینی کرده و به آن روی آوریم؛ معبد در سکوت بنا می‌شود - غلاطیان ۶: ۱۷-۱۸؛ اشعیا ۳۰: ۱۵. آ.

۴. پس از آنکه صندوق مستقر شد، کسانی که داوود آنها را بر خدمت سرود در خانه یهوه تعیین نمود، در برابر خیمه اجتماع مشغول سرآیدن می‌شدند تا حینی که سلیمان خانه یهوه را در اورشلیم بنا کرد - ۱ تواریخ ۶: ۳۱-۳۲.

ذ. ما با پادشاه بهر کارش زیست کرده، از او به عنوان مسیح مصلوب و رستاخیز کرده مسرت می‌بریم تا خودش را در ما بنا کند برای اینکه ما به صورت ستون

هایی در کلیسا به عنوان خانه خدا بی عیب شویم - سرود ۹۰۴؛ ۱ تواریخ ۴: ۲۳؛
۱ پادشاهان ۷: ۱۷، ۲۱؛ مکاشفه ۳: ۱۲.

ر. با مسرت بردن از مسیح شامل تمام به عنوان قدرت رستاخیز و روح رستاخیز و
حیات بخش خدای سه-یکتای پروسه دیده (سلیمان واقعی و بزرگتر)، ما می
توانیم در مشارکت رنج های مسیح با زندگی خدا-انسان او به عنوان انسانی دعاگو
شرکت کنیم تا با مرگ او (به عنوان داوود واقعی و بزرگتر)، به خاطر بدن او
(معبد واقعی و بزرگتر)، همشکل شویم - فیلیپیان ۳: ۱۰؛ رومیان ۸: ۱۱؛ متی
۱۲: ۴-۳، ۴۲؛ یوحنا ۲: ۱۹-۲۲؛ ۲ قرننیا ۶: ۱۶.

۵. افکار و راههای خدا برای بناسازی کلیسا به عنوان معبد خدای زنده، بالاتر از [افکار
و راههای] ما هستند؛ ما باید راهها و افکار خود را رها کنیم و به سوی یهوه
خدایمان بازگردیم تا راه مسرت بردن از او را در کلیسا به عنوان معبد خدای زنده
در پیش گیریم - پیدایش ۲: ۹؛ یوحنا ۶: ۳۵، ۵۷، ۶۳؛ اشعیا ۵۵: ۶-۱۳؛ ۵۷: ۲۰؛
یوحنا ۱: ۱۴؛ ۲: ۱۹؛ ۳: ۳۴؛ ۱۷: ۱۷؛ افسسیان ۵: ۲۶؛ ۲ قرننیا ۳: ۱۵-۱۸؛
۶: ۱۶؛ رومیان ۸: ۲۸-۲۹؛ مکاشفه ۲۲: ۱-۲.

آ. به عنوان فرزندان خدا، ما باید نظر خود را تغییر دهیم و دریابیم که خواست
خدا این است که خودش را برای مسرتمان به ما دهد - مزامیر ۳۶: ۸-۹؛ ۱۶: ۱۱؛
۱۹: ۸؛ ۲۷: ۶؛ ۴۲: ۴-۵؛ ۴۸: ۲؛ ۶۳: ۷؛ ۶۶: ۱-۲؛ ۸۱: ۱؛ ۸۹: ۱۵-۱۸؛
۹۵: ۱-۲؛ ۱۰۰: ۱-۲؛ ۱۲۶: ۱-۶؛ نحمیا ۸: ۱۰؛ ۱ یوحنا ۱: ۳-۴.

۱. میوه آوردن، مسرت بردن از خداست - یوحنا ۱۵: ۷-۱۱.
۲. دعا، مسرت بردن از خداست - مرثی ۳: ۵۵-۵۶؛ سرود ۲۵۵.
۳. خدمتگزاری کلام، مسرت بردن از خداست - یوحنا ۶: ۵۷، ۶۳؛ ۷: ۳۷-۳۹؛
۱ قرننیا ۱۵: ۱۰؛ ۲ قرننیا ۳: ۱-۶، ۱۸؛ ۲: ۱۷؛ ۱۳: ۳؛ افسسیان ۳: ۲؛
۱ پطرس ۴: ۱۰-۱۱؛ ارمیا ۱۵: ۱۶؛ حزقیال ۳: ۱-۴؛ اشعیا ۵۵: ۸-۱۱.
۴. بشارت انجیل، مسرت بردن از خداست - یوحنا ۴: ۱۰، ۱۳-۱۴، ۳۱-۳۴.
۵. دریافت رهبری او، مسرت بردن از خداست - خروج ۳۳: ۱۴.

ب. رمز زیستن زندگی مسیحی به طوری که بتوانیم پیروزمندان باشیم، این است که
راه مسرت بردن از خدا به عنوان درخت حیات را در پیش گیریم؛ خدا قصد ندارد
که ما کاری برای او انجام دهیم؛ تنها خواسته او این است که خودش را به عنوان
غذا برای مسرتمان در اختیار ما بگذارد - پیدایش ۲: ۹؛ مکاشفه ۲: ۷.

پ. ما می چشمیم و می بینیم که یهوه نیکوست (مزامیر ۳۴: ۸) در خانه خدا، معبد خدا،
یعنی در مسیح (یوحنا ۲: ۱۹-۲۲)، در کلیسا (۱ تیموتائوس ۳: ۱۵؛ ۱ قرننیا
۳: ۱۷-۱۶؛ ۲ قرننیا ۶: ۱۶)، در روح ما (افسسیان ۲: ۲۲)، و در نهایت در اورشلیم
نو (مکاشفه ۲۱: ۲۲).

- ت. ما باید سکونتگاه خانه خدا، معبد، و مکانی که جلال او جهت اظهارش ماندگار بوده و باقی می ماند را دوست بداریم - مزامیر ۲۶: ۸؛ ۸۴: ۱؛ ۲۹: ۹؛ ب؛ افسسیان ۳: ۲۰-۲۱ آ.
- ث. «یک چیز از خداوند خواستم / و آن را خواهم طلبید: / که تمام ایام عمرم در خانه خداوند ساکن باشم / تا جمال خداوند را مشاهده کنم / و در هیکل [معبد] او تفکر نمایم» (مزامیر ۲۷: ۴)؛ خانه یهوه خداوند همان پیوستگی الهی-انسانی توسعه یافته و عالمی برای اظهار، رضایت و آسایش پدر است (یوحنا ۱۴: ۲، ۲۰، ۲۳).
- ج. در مسیح، در کلیسا و در روح خود، ما از «خدای مستقر شده» به عنوان چربی خانه او برای اشباع ما، به عنوان نهر خوشی های او برای رفع تشنگی ما، و به عنوان چشمه حیات و نور برای تغذیه و روشنگری ما، مسرت می بریم - مزامیر ۳۶: ۹-۸.
- چ. «آنگاه به مذبح خدا خواهم رفت، / بسوی خدایی که سرور و خرمی من است. / و تو را ای خدا، خدای من / با بربط تسبیح خواهم خواند» ۴۳: ۴.
- ح. در خانه خدا، معبد خدا، ما از نجات روی خدا، حضور خدا، مسرت می بریم (۴۲: ۵)، تا او بتواند نجات روی ما باشد (آیه ۱۱).
۶. «خوشا بحال آنانی که در خانه تو ساکنند / که تو را دائم تسبیح می خوانند، سلاه / خوشا بحال مردمانی که قوت ایشان در تو است / و طریق های تو در دلهای ایشان» - ۸۴: ۴-۵:
- آ. «و نام تو را حمد می گویم تا ابدالاباد» - ۱۴۵: ۲ ب.
- ب. «تا زنده هستم، خداوند را حمد خواهم گفت. / مادامی که وجود دارم، خدای خود را خواهم سراپید» - ۱۴۶: ۲.
- پ. «و اما تو قدوس هستی، ای که بر تسبیحات اسرائیل نشسته ای» - ۲۲: ۳.
- ت. «پس بوسیله او قربانی تسبیح را به خدا بگذرانیم، یعنی ثمره لبهایی را که به اسم او معترف باشند» - عبرانیان ۱۳: ۱۵؛ فیلیپیان ۲: ۱۱.